

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Mariusz Matusik

Protokolant: Sylwia Śliwowska

w obecności oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniach: 22 listopada 2017 r., 10 stycznia 2018 r., 14 marca 2018 r., 08 czerwca 2018 r., 19 września 2018 r., 03 lipca 2019 r., 17 lipca 2019 r.

sprawy **D. K. (1)**, urodz. (...) w W.,

syna M. i B. z d. M.,

oskarżonego to, że:

w bliżej nieustalonym dniu jednak nie wcześniej niż 18.06.2017 r. a nie później jak 20.06.2017 r. w miejscowości Z. ul. (...) przyjął do ukrycia zdekompletowaną, przeciętą karoserię od samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...), nr VIN: (...) o przybliżonej wartości około 2600 zł mając świadomość, iż pochodzi ona z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 18 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...) (...),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

orzeka

I. Oskarżonego D. K. (1) w ramach zarzuconego mu czynu uznaje za winnego tego, że w nieustalonym dniu jednak nie wcześniej niż w dniu 18 czerwca 2017 r. i nie później niż w dniu 20 czerwca 2017 r. w Z., w powiecie (...), w województwie (...), przyjął zdekompletowaną, przeciętą karoserię od samochodu osobowego marki M. (...) o wartości nie mniejszej niż 1000 złotych pochodzącą z pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), który uległ kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 18 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...) (...), mając świadomość, iż pochodzi ona z przestępstwa i za tak opisany czyn wypełniający dyspozycję art. 291§1 kk na tej podstawie skazuje go i wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie od godz. 16:00 w dniu 20 czerwca 2017 r. do godz. 15:50 w dniu 21 czerwca 2017 r., co stanowi jeden dzień pozbawienia wolności w sprawie;

III. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócić (...) S.A. z siedzibą w W. dowód rzeczowy w postaci urządzenia radiolokacyjnego (...) określony szczegółowo w pozycji 6 wykazu dowodów rzeczowych z karty 156 akt sprawy;

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 1523,48 zł (tysiąc pięciuset dwudziestu trzech złotych i 48/100) tytułem wydatków oraz 120 (stu dwudziestu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

D. K. (1) został oskarżony o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu jednak nie wcześniej niż 18.06.2017 r. a nie później jak 20.06.2017 r. w miejscowości Z. ul. (...) przyjął do ukrycia zdekompletowaną, przeciętą karoserię od samochodu osobowego marki M. (...) nr rej. (...), nr VIN: (...) o przybliżonej wartości około 2600 zł mając świadomość, iż pochodzi ona z przestępstwa kradzieży z włamaniem w dniu 18 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...). (...), tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. C. w ramach zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowy leasingu, był użytkownikiem samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN (...). Pojazd ten został wyposażony w system lokalizacji pokradzieżowej, obsługiwany przez firmę (...) S.A. z siedzibą w W.. Wskazany pojazd został utracony przez właściciela w wyniku przestępstwa kradzieży z włamaniem, dokonanego w dniu 18 czerwca 2017 r. w W.. K. C. o kradzieży przedmiotowego auta poinformował policję, leasingodawcę oraz firmę (...).

D. K. (1) prowadzi działalność gospodarczą w zakresie handlu używanymi częściami samochodowymi. Kupuje je na angielskich portalach internetowych, na giełdzie samochodowej oraz od prywatnych osób, które dowożą je na jego plac w Z. przy ul. (...). Po zaistnieniu wyżej opisanej kradzieży z włamaniem, tj. nie wcześniej niż w dniu 18 czerwca 2017 r. i nie później, niż w dniu 20 czerwca 2017 r., przyjął od dwóch nieznanych mu mężczyzn zdekompletowaną, przeciętą karoserię bez jakichkolwiek oznaczeń pozwalających na identyfikację, od samochodu osobowego marki M. (...). Mężczyźni poinformowali D. K. (1), że karoseria ta pochodzi z samochodu, który odebrali z parkingu policyjnego na podstawie postanowienia prokuratorskiego. Na warunek D. K. (1), że zapłaci im za przedmiotową karoserię dopiero po przedstawienie mu ww. postanowienia, mężczyźni zobowiązali się przywieźć je w przeciągu godziny i odjechali.

W toku czynności zmierzających do odnalezienia przedmiotowego pojazdu marki M. (...), w dniu 20 czerwca 2017 r. pracownicy firmy (...) ustalili dokładną lokalizację modułu zamontowanego w tym pojeździe pod adresem w Z. przy ul. (...). Po udaniu się na plac (...) pracownicy firmy (...) wraz z wezwanymi na miejsce funkcjonariuszami Policji asp. sztab. B. O., st. asp. K. N., asp. M. S. i mł. asp. D. Ł., ujawnili przyjętą przez niego wcześniej zdekompletowaną karoserię do pojazdu marki M. (...), w której ukryty był moduł imitujący sygnał wskazujący, że jest to karoseria należąca do skradzionej w dniu 18 czerwca 2017 r. w W. M. (...). Ujawniono też przednią część tej karoserii, tzw. „przód”, który odcięty leżał w innym miejscu na placu oskarżonego. Miejsce to wskazał oskarżony D. K. (1), który podczas całej interwencji zachowywał się spokojnie, nie stwarzał żadnych problemów podczas czynności ujawnienia i zabezpieczenia przedmiotowej karoserii.

D. K. (1) oraz jego dwóch pracowników znajdujących się na posesji, tj. J. K. (1) i M. A. (1), zostali zatrzymani oraz przewiezieni do Komendy Stołecznej Policji celem wykonania dalszych czynności.

Wartość przyjętej przez D. K. (1) karoserii do pojazdu marki M. (...) jest nie mniejsza niż 1000 złotych.

D. K. (1) był wcześniej karany, w tym za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Dowody: wyjaśnienia D. K. (1) w części uznanej za wiarygodne (k. 85-85v., 167, 207v.-209), zeznania świadka J. K. (1) (k. 59, 249v.-250), zeznania świadka M. A. (1) (k. 62v., 211v.-212v.) zeznania świadka P. K. (k. 55v. 210v.-211v.), zeznania świadka B. O. (k. 70v.-71, 247v.-249), zeznania świadka K. C. (k. 7-9, 103v.-104, 209v.-210), zeznania świadka M. S. (k. 276-276v.), zeznania biegłego A. P. (k. 276v.-277), notatka urzędowa (k. 1-2), sprawdzenie (...) (k. 3-5), notatka urzędowa (k. 6), protokół ustnego zawiadomienie o przestępstwie (k. 7-9), kopia dokumentacji pojazdu M. (...) (11-13), protokół zatrzymania J. K. (k. 22-23), protokół przeszukania osoby J. K. (k. 25-26v.), protokół zatrzymania osoby M. A. (k. 31-32), protokół zatrzymania D. K. (k. 41-42), protokół oględzin terenu posesji D. K. (k. 53-54), notatka urzędowa (k. 85-85v.), karta karna (k. 76-77), protokół okazania rzeczy (k. 103-104v.), karta karna (k. 100), protokół

ogłędzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną samochodu M. (...) (k. 111-153), opinia sądowo – psychiatryczna oskarżonego (k. 202), kopia wyroku Sądu Rejonowego w Grójcu o sygnaturze akt: VI K 19/15 (k. 230-243v.), opinia biegłego (k. 253-258), karty karne (k. 260, 268).

Oskarżony D. K. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak również podczas rozprawy nie przyznawał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu.

W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w dniu 14 czerwca 2017 r. przyjechało na jego plac dwóch nieznanym mu młodych mężczyzn, którzy zaoferowali mu kupno za kwotę 800 złotych karoserii od samochodu marki M. (...), którą odebrali z parkingu policyjnego na podstawie postanowienia prokuratorskiego. D. K. (1) wskazał, że przystał na ich propozycję żądając jednocześnie przedstawienia dokumentu potwierdzającego pochodzenie ww. karoserii. Oskarżony wyjaśnił, że następnie w dniu 20 czerwca 2017 r. przyjechali do niego ci sami młodzi mężczyźni i przenieśli przedmiotową karoserię w miejsce przez niego wskazane. Podniósł, że na warunek, iż zapłaci im za przedmiotową karoserię dopiero po przedstawienie mu ww. postanowienia, mężczyźni zobowiązali się przywieźć je w przeciągu godziny i odjechali, po czym od tamtej pory już nie wrócili do jego firmy. D. K. (1) przyznał również, że nigdy świadomie nie zakupiłby części o której by nie wiedział, że pochodzi z przestępstwa (k. 85-85v.).

Na rozprawie oskarżony D. K. (1) potwierdził treść wyjaśnień złożonych podczas dochodzenia oraz dodał, że nie zażądał od razu od mężczyzn dokumentów z prokuratury, ponieważ miał wtedy dużo klientów. Podniósł jednocześnie, że nic nie wskazywało na to, że karoseria jest kradziona, pomimo, iż był to sam przecięty na pół szkielet karoserii z wyciętym numerem VIN. Oskarżony przyznał także, że jak zobaczył, że karoseria jest przecięta, to stwierdził, że nie jest ona warta kwoty na jaką się umawiał z mężczyznami, ponieważ miała jedynie wartość złomu, jednakże nie powiedział im o tym. Oskarżony wskazywał również, że dopiero po położeniu tejże karoserii zażądał od mężczyzn dokumentu wskazującego na jej pochodzenie (k. 207v.-209).

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Jedynie częściowo na wiarę zasługiwały wyjaśnienia D. K. (1). Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim konsekwentnie przyznawał, że przyjął od dwóch nieznanym mu mężczyzn zdekompletowaną, przeciętą karoserię od samochodu osobowego marki M. (...), którą to karoserię przywieźli na jego plac, a następnie położyli ją w miejscu przez niego wskazanym. Za mało prawdopodobne uznać należy wyznanie oskarżonego, że nie wiedział, iż przedmiotowa karoseria może pochodzić z czynu zabronionego. Nie ulega, bowiem wątpliwości Sądu, że oskarżony, jako osoba, która od wielu lat zajmuje się zawodowo handlem częściami samochodowymi, w tym częściami używanymi musiał przypuszczać, że zdekompletowana, przecięta karoseria, nieposiadająca jakichkolwiek oznaczeń pozwalających na jej identyfikację, z wyciętym numerem VIN bez szyb, przywieziona przez dwóch nieznanym mu mężczyzn może pochodzić z przestępstwa, tym bardziej, że zbywcy nie posiadali i nie przedstawili żadnej dokumentacji potwierdzającej legalność posiadanych i zbywanych rzeczy. Należy w tym miejscu podkreślić, że D. K. (1) jako osoba uprzednio karana za czyn z art. 291 § 1 k.k. powinien w szczególności sposób mieć świadomość swojego zachowania i gdy tylko zaistniała jakakolwiek wątpliwość co do legalności przekazanych mu części, winien zawiadomić o tym fakcie Policję, bez względu na okoliczności.

Na wiarę zasługiwały zeznania świadków B. O. oraz M. S., tj. funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w interwencji na posesji oskarżonego D. K. (1) w dniu 20 czerwca 2017 r. Zeznania świadków były spójne, konkretne oraz wzajemnie się uzupełniały. Świadkowie opisali, w jaki sposób wraz z innymi funkcjonariuszami policji oraz pracownikami firmy (...) dokonali ustalenia miejsca, w którym została odnaleziona zdekompletowana, przecięta karoseria skradzionego w dniu 18 czerwca 2017 r. samochodu marki M. (...). Wskazali również, że D. K. (1) podczas interwencji był spokojny, zaś z chwilą wskazania karoserii przez pracowników firmy lokalizującej sygnał, wydał im się być zaskoczonym i zdenerwowanym. W ocenie Sądu zeznania te w całości zasługują na wiarę, nie ma, bowiem jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, iż ww. świadkowie są zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania. Nie mieli też żadnego interesu,

aby celowo zeznawać na niekorzyść oskarżonego, zwłaszcza, że z zeznań świadka B. O. wyraźnie można było odczytać pozytywne jego nastawienie do oskarżonego. Ś. o tym słowa świadka: „.... z mojego długoletniego doświadczenia wynika, że jest to człowiek [oskarżony] bardzo spokojny i nie stwarza on problemów podczas wykonywania czynności z nim i na jego posesji. Podczas tych czynności, jak również w trakcie jazdy do (...) rozmawialiśmy ze sobą. Tak jak już wspominałem postawa D. K. (1) jest taka, że nie obraża się on na policję z uwagi na fakt wykonywania czynności służbowych...” (k. 248)

Świadek M. S. podczas rozprawy głównej wskazał także w jaki sposób dokonał wyceny karoserii będącej przedmiotem niniejszego postępowania.

Na prawdzie polegały zeznania złożone przez przesłuchanego w charakterze świadka P. K. tj. pracownika firmy (...). Świadek ten potwierdził przebieg powołanej przez świadków B. O. oraz M. S. interwencji w dniu 20 czerwca 2017 r. na posesji oskarżonego oraz dokładnie opisał działanie urządzeń montowanych przez firmę (...), umożliwiających lokalizację skradzionego pojazdu.

Sąd dał wiarę zeznaniom K. C., gdyż były one spójne, logiczne i rzeczowe. Co prawda świadek nie miał wiedzy na temat zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, jednak szczegółowo i w sposób chronologiczny opisał okoliczności związane z miejscem oraz czasem pozostawienia pojazdu marki M. (...), a nadto wskazał okoliczności, w jakich ujawnił jego utratę. Potwierdził także rozpoznanie karoserii podczas okazania, wskazując na charakterystyczne jej cechy powstałe podczas użytkowania pojazdu (k. 103-104v).

Dla poczynienia w niniejszej sprawie istotnych ustaleń faktycznych w zakresie odpowiedzialności oskarżonego nie miały znaczenia zeznania świadków J. K. (1) oraz M. A. (1) tj. pracowników oskarżonego. Świadców ci nie potwierdzili aby byli naocznymi świadkami przywiezienia karoserii pojazdu marki M. (...) na plac (...) oraz nie posiadali żadnej wiedzy, co do okoliczności związanych z przedmiotowym postępowaniem karnym.

Walor rzetelności Sąd przyznał pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych A. P., a następnie z jego opinii ustnej wydanej na rozprawie w dniu 3 lipca 2019 r. W ocenie sądu ww. opinie są jasne, pełne oraz sporządzone przez kompetentną osobę. Ponadto biegły wskazał, w jaki sposób przeprowadził wycenę przedmiotowej karoserii oraz należycie uzasadnił wyciągnięte przez siebie wnioski. Wyjaśnił też (w szczególności w opinii ustnej) wszelkie wątpliwości, jaki mogły pojawić się podczas analizy treści jego opinii. Nie było, zatem podstaw, aby w jakikolwiek sposób zakwestionować wiarygodność tych opinii.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, a także nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Protokoły zostały sporządzone poprawnie i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom nieosobowym wiarygodności i mocy dowodowej.

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że zarówno sprawstwo i wina oskarżonego jak i okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu zabronionego z art. 291 § 1 k.k. nie budzą wątpliwości.

Przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Paserstwo określone w art. 291 § 1 k.k. jest przestępstwem o alternatywnie określonych czterech formach działania sprawczego, przyjmujących postać: nabywania przez sprawcę rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, udzielania pomocy do jej zbycia, przyjmowania takiej rzeczy, udzielania w pomocy w jej ukryciu. Przyjęcie rzeczy oznacza przejęcie przez pasera władztwa nad rzeczą w celu określonym w porozumieniu z osobą przekazującą rzecz. Istota przyjęcia sprowadza się do ograniczonego władztwa nad rzeczą po stronie przyjmującego rzecz, który nie może postępować z nią w sposób dowolny. Może tu chodzić o przechowanie, użyczenie, użytkowanie, przerobienie, dalsze przekazanie osobie trzeciej

itp. (zob. E. Guzik-Makaruk, E. Pływaczewski, [w:] R. Zawłocki (red.), System Prawa Karnego, t. 9, s. 257; A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. III, 2008, s. 418–419).

Przyjęcie rzeczy następuje zarówno wtedy, gdy rzecz zostanie fizycznie przekazana sprawcy w posiadanie, jak i wówczas, gdy nie zostanie oddana do rąk pasera, lecz np. złożona w jego mieszkaniu lub innym pomieszczeniu będącym we władaniu pasera. Warunkiem jest w takim przypadku świadomość pasera, iż w jego pomieszczeniu zostały złożone rzeczy pochodzące z czynu zabronionego, co wystarcza dla przyjęcia tzw. konkludentnego (per facta concludentia) objęcia tych rzeczy w posiadanie przez pasera (zob. M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. III, 2008, s. 419). W świetle art. 291 § 1 k.k. nie ma znaczenia cel przyświecający przyjmującemu rzecz pochodzącą z czynu zabronionego (zob. wyr. SN z 4.11.2016 r., II KK 246/16). W analogiczny sposób należy odnieść powyższe także do ogrodzonego terenu, placu będącego własnością pasera.

Dla popełnienia paserstwa we wszystkich jego formach konieczna jest świadomość sprawcy, że rzecz będąca przedmiotem jego działania została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, albo świadomość możliwości pochodzenia tej rzeczy z czynu zabronionego. Aby wypełnić znamiona strony podmiotowej przestępstwa określonego w art. 291 k.k. nie jest konieczna świadomość sprawcy dotycząca okoliczności związanych z popełnieniem czynu zabronionego z którego pochodzi rzecz stanowiąca przedmiot jego działania. Nie jest zatem konieczne aby sprawca miał świadomość okoliczności, czasu i miejsca popełnienia tego czynu zabronionego (por. W. Świda (w:) I. Andrejew, W. Świda, W. Wolter, Kodeks karny..., s. 662; J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, s. 423-424; J. Wojciechowski, Kodeks karny..., s. 506).

W okolicznościach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że oskarżony D. K. (1) ponad wszelką wątpliwość, nie wcześniej niż w dniu 18 czerwca 2017 r. (data kradzieży auta) i nie później niż 20 czerwca 2017 r. (data ujawnienia karoserii pojazdu w na placu (...)) przyjął zdekompletowaną, przeciętą karoserię od samochodu osobowego marki M. (...) o wartości nie mniejszej niż 1000 złotych pochodzącą z pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), nr VIN: (...), który uległ kradzieży z włamaniem dokonanej w dniu 18 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...). (...), mając świadomość, iż pochodzi ona z przestępstwa. Karoserię tę ujawniono, bowiem na posesji D. K. (1), który sam przyznał, że przyjął ją od dwóch mężczyzn. Oskarżony D. K. (1) musiał mieć ponadto świadomość, że karoseria, którą przyjął pochodzi z czynu zabronionego. Wskazać, bowiem należy, że oskarżony od wielu lat prowadzi firmę, w ramach, której zajmuje się handlem częściami samochodowymi, w tym głównie częściami używanymi. Zatem zasady logicznego rozumowania nakazują przyjąć, że jako osoba doświadczona w obrocie używanymi częściami samochodowymi, musiał przypuszczać, iż zdekompletowana, przecięta karoseria, nieposiadająca jakichkolwiek oznaczeń pozwalających na jej identyfikację, z wyciętym numerem VIN, bez szyb, przywieziona przez dwóch nieznanych mu mężczyzn może pochodzić z przestępstwa. Tym bardziej, że jako osoba uprzednio karana za czyn z art. 291 § 1 k.k. powinien w szczególności sposób być ostrożny oraz zwracać uwagę na wszelkie transakcje, które chociażby w małym stopniu mogłyby wzbudzić wątpliwości, co do ich legalności. Natomiast, gdy tylko zaistniała jakakolwiek wątpliwość, co do legalności przekazanej mu części, powinien o tym fakcie zawiadomić odpowiednie służby i w ten sposób próbować uwolnić się od ewentualnej odpowiedzialności karnej.

Opis czynu przypisanego oskarżonemu wymagał modyfikacji w zakresie ustalenia, że oskarżony D. K. (1) przyjął zdekompletowaną, przeciętą karoserię od samochodu osobowego marki M. (...) o wartości nie mniejszej niż 1000 złotych. Nie ulega, bowiem wątpliwości, że oskarżony ww. karoserię przyjął, zaś brak jest dowodów wskazujących jednoznacznie na to, że oskarżony przyjął ją do ukrycia lub nabył albowiem kwestia rozliczenia ze zbywcami karoserii nie została zakończona. Ponadto Sąd, biorąc pod uwagę opinię biegłego rzeczoznawcy A. P., przyjął, że wartość przedmiotowej karoserii była nie mniejsza niż 1000 złotych.

W kontekście powyższych rozważań Sąd uznał, że wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą najmniejszych wątpliwości.

Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo Sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Za okoliczność obciążającą oskarżonego Sąd uwzględnił fakt, że przypisany D. K. (1) czyn zabroniony z art. 291 § 1 k.k. cechował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony dopuścił się, bowiem przestępstwa przeciwko mieniu, występując tym samym przeciwko prawu własności, stanowiącemu jedno z podstawowych dóbr prawem chronionych w systemie prawnym Rzeczypospolitej Polskiej. Przypisanego mu czynu oskarżony dopuścił się w zamiarze bezpośrednim, gdyż jak wskazano wyżej, przyjmując pojazd marki M. (...) musiał mieć świadomość jego przestępnego pochodzenia. Ponadto D. K. (1) był już wcześniej karany, w tym także za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Za okoliczność łagodzącą względem D. K. (1) Sąd uznał fakt, iż prowadzi ustabilizowane życie rodzinne oraz zawodowe, w kontaktach z organami ścigania przejawia spokojną postawę, można nawet założyć, że współdziała, a na pewno nie utrudnia czynności.

W związku z powyższym Sąd wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, jako najbardziej adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, który w niniejszej sprawie jawi się, jako wysoki. Zdaniem Sądu jedynie kara pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze powstrzyma oskarżonego od popełnienia innych przestępstw w przyszłości, nadto osiągnie ona swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania.

W przekonaniu Sądu omówione powyżej okoliczności obciążające oskarżonego powodują, że wymierzonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności nie sposób uznać za surową. Zauważyć, bowiem należy, że za czyn z art. 291 § 1 k.k. grozi kara od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Oskarżonemu została zatem wymierzona kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia. Jednocześnie wskazać należy, że uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego, orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności nie mogła być warunkowo zawieszona.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od godz. 16:00 w dniu 20 czerwca 2017 r. do godz. 15:50 w dniu 21 czerwca 2017 r. uznając, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, tym samym ustalając, iż okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie podlegający zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności wynosi jeden dzień.

Ponieważ dowód w postaci urządzenia radiolokacyjnego (...), określony szczegółowo w pozycji 6 wykazu dowodów rzeczowych z karty 156 akt sprawy stał się już zbędny dla niniejszego postępowania, Sąd orzekł na podstawie art. 230 § 2 k.k. jego zwrot firmie (...) S.A. z siedzibą w W., jako podmiotowi uprawnionemu.

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tych kosztów. Należy pamiętać, że instytucja opisana w treści art. 624 § 1 k.p.k. ma wyjątkowy charakter. Zasadą jest natomiast, że to oskarżony ponosi koszty postępowania oraz opłatę zwłaszcza, że koszty te powstały w związku z jego zachowaniem, które stanowiło przyczynę wszczęcia i przeprowadzenia postępowania karnego w niniejszej sprawie, zaś ich wysokość nie przekracza możliwości zarobkowych oskarżonego.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w części dyspozytywnej wyroku.